

Sygeplejerskernes Arbejdsdragt.

Kære Fru Claudius!

Deres udmærkede Artikel i det sidste Nummer af Tidsskriftet om Sygeplejerskernes Arbejdsdragt, interesserede mig meget, og jeg vilde gerne tilføje et Par Ord. Først om Voksdugsforklæderne. Jeg har aldrig kunnet forstaa, at man paa første Klasses Hospitaler vilde tillade dem, for de er, efter min Mening, mildest talt urenlige.

Hvide Forklæder, som nødvendigvis maa skiftes, vaskes og koges hele Tiden, synes jeg, er det eneste der kan være Tale om at bruge paa Hospitaler. De danske Sygeplejersker holder sikkert deres Voksdugsforklæder rene efter bedste Evne, men Voksdug kan nu en Gang ikke renses saa grundigt som hvidt Tøj, der kan koges saa ofte og saa længe, det skal være. Bomuldstøj er bedre end Lærred, da Lærred hurtigt bliver graat og krøller næsten med det samme, man tager det paa. Megen Stivelse kan der naturligvis ikke anvendes, da det vilde rasle for meget.

At hvide Forklæder er dyrere paa Grund af Vasken, er sandsynligt; men hvor det kommer an paa Renlighed, burde Hospitalerne ikke tage den lille Forskel, der kan være, i Betragtning.

De korte Ærmer i Kjolerne er absolut forkastelige. De er ubehagelige og uskønne, og man kan udmærket godt arbejde med lange Ærmer smøgede op uden at være generet af dem. I Amerika bruges de lange Ærmer overalt udenfor Operationsstuerne, og jeg har aldrig hørt nogen beklage sig over dem. Ogsaa i England og Schweiz bruges de, og jeg kan i det hele taget ikke huske, at jeg har set korte Ærmer i Sygeplejerskers Uniform udenfor Danmark. Her i Frankrig staar alt, henhørende under Sygeplejen som bekendt,

meget langt tilbage. Paa Hospitalerne i Paris er Uniformen i Regelen et grovt Lærreds Overtræk og en grim uklædelig Hovedbedækning, undertiden med brede, sorte Silkebaand hængende ned ad Nakken. Jeg har ogsaa set den med sorte Silkebælter med lange Ender hængende ned bag paa. I nogle af de sydlige Byer, hvor man har begyndt Sygeplejerske-Skoler efter engelsk Mønster, er Uniformen mere klædelig og hensigtsmæssig.

Kappen er, som De siger, noget man skal vænne sig til, og naar man en Gang er vant til den, synes man ikke, at man er i Uniform uden den. Det er den, der gør Klædedragten til Uniform, og det er den, der giver Uniformen Værdighed. Anden Nytte gør den ikke nutildags, — dertil er den for lille. Det var vel oprindeligt Meningen, at den skulde dække Haaret, og det var sikkert renligere, om den gjorde det nu; men siden man har fundet det nødvendigt at gøre Sygeplejerskernes Uniform saa fiks som muligt, baade for deres og for Patienternes Skyld, er Kappen blevet saa lille, at den kun daarligt skjuler Haaret; men undværes kan den alligevel ikke for den er for os, som har baaret og bærer den „Kronen paa Værket“.

Naar Rigshospitalet endelig en Dag aabner sine Porte og viser Verden, hvad Danmark kan præstere i Retning af moderne Hospitalsvæsen, lad os saa haabe, at Sygeplejerskernes Arbejdsdragt ikke maa komme til at staa tilbage for Resten, men at den maa være tidssvarende, hygiejnisk og klædelig, — noget af det bedste, der kan opvises, — det vilde være Synd andet.

Paris, den 9. September 1908.

Dagmar Lous.